UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 21. júna 2007 *

Vo veci C-163/06 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 23. marca 2006,

Fínska republika, v zastúpení: E. Bygglin, splnomocnená zástupkyňa, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: G. Wilms a P. Aalto, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: fínčina.

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory E. Juhász, sudcovia J. Malenovský a T. von Danwitz (spravodajca),

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
tajomník: R. Grass,

po vypočutí generálneho advokáta,

vydal toto

Uznesenie

1 Vo svojom odvolaní Fínska republika navrhuje zrušenie uznesenia Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 9. januára 2006, Fínsko (Fínsko/Komisia) Komisia (T-177/05, neuverejnené v Zbierke, ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým tento súd zamietol ako neprípustnú jej žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie Európskych spoločenstiev (generálneho riaditeľstva pre rozpočet), údajne obsiahnutého v liste z 28. februára 2005 a v potvrdzujúcom liste z 25. apríla 2005, ktorým Komisia odmietla začať s Fínskou republikou rokovania o podmienenej platbe retroaktívne vymáhaného cla, spolu s úrokmi z omeškania narastajúcimi až do zaplatenia uvedeného cla, ktoré Komisia od Fínskej republiky žiada v konaní o nesplnení povinnosti č. 2003/2180 podľa článku 226 ES.

Právny rámec

2 Článok 6 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 z 22. mája 2000, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 94/728/ES, Euratom o systéme vlastných zdrojov spoločenstiev (Ú. v. ES L 130, s. 1; Mim. vyd. 01/003 s. 169), ktorý je uvedený v hlave II tohto nariadenia, nazvaný „Účty pre vlastné zdroje“, vyžaduje, aby účty týchto zdrojov boli vedené štátnou pokladnicou jednotlivých členských štátov alebo orgánmi určenými členskými štátmi; účty sa vedú samostatne pre jednotlivé druhy zdrojov. Tento článok stanovuje postupy týkajúce sa týchto účtov a informácií, ktoré musia byť zaslané Komisii.

3 Článok 9 ods. 1 nariadenia č. 1150/2000, uvedený v hlave III, nazvaný „Sprístupňovanie vlastných zdrojov“, stanovuje:

„V súlade s postupom ustanoveným v článku 10 pripisuje každý členský štát vlastné zdroje na účet založený v mene Komisie v rámci štátnej pokladnice alebo orgánu, ktorý na tento účel určil.

Tento účet sa vedie bez poplatkov.“

4 Podľa článku 11 tohto nariadenia „akékoľvek omeškanie v prípade vkladu na účet uvedený v článku 9 ods. 1 má pre príslušný členský štát za následok vznik povinnosti platiť úroky podľa úrokovej sadzby platnej v príslušný deň pre operácie krátkodobého verejného financovania zvýšenej o dve percentá. Táto sadzba sa za každý mesiac meškania zvyšuje o 0,25 percenta. Zvýšená sadzba sa vzťahuje na celú dobu omeškania“.

Okolnosti predchádzajúce sporu

5 Skutkové okolnosti sporu boli uvedené Súdom prvého stupňa v bodoch 1 až 9 napadnutého uznesenia nasledujúcim spôsobom:

„1. Komisia začala 17. októbra 2003 konanie o nesplnení povinnosti č. 2003/2180 proti Fínskej republike a následne prijala odôvodnené stanovisko podľa ustanovení článku 226 ES, pričom sa domnievala, že členský štát si tým, že nevypočítal a nedal Komisii k dispozícii vlastné zdroje dlhované z dovozu vojenského vybavenia medzi rokmi 1998 až 2000 a tým, že odmietol zaplatiť príslušné úroky z omeškania, nesplnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Spoločenstva.

2. Fínska republika namietala právne posúdenie Komisie, pričom zastávala názor, že článok 296 ES jej dáva právo neposkytovať dôverné informácie týkajúce sa dovozu vojenského vybavenia na účely ochrany základných záujmov jej bezpečnosti a okrem toho, počas obdobia, ktoré je predmetom konania o nesplnení povinnosti, neodvádzať clo z dotknutých dovozov.

3. Na účely prerušenia narastania úrokov z omeškania, ktoré sa uplatňujú za podmienok stanovených článkom 11 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000…, Fínska republika požiadala 25. januára 2005 Komisiu, aby s ňou začala rokovania o podmienenej platbe retroaktívne vymáhaného cla, spolu s úrokmi z omeškania narastajúcimi až do zaplatenia uvedeného cla. Členský štát sa odvolával na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa možnosti takejto podmienenej platby. Vyjadril svoje želanie uzavrieť s Komisiou dotknutú dohodu o podmienenej platbe.

4. Komisia listom európskeho komisára povereného rozpočtom z 8. februára 2005 uviedla, že Fínska republika mohla podľa judikatúry Súdneho dvora uskutočniť podmienenú platbu zachovávajúcu práva členského štátu až do rozhodnutia Súdneho dvora. Vyzval fínske úrady, aby kontaktovali generálne riaditeľstvo (GR) pre rozpočet Komisie, pokiaľ ide o praktické platobné podmienky.

5. Po telefonickom kontakte Komisia listom generálneho riaditeľa pre rozpočet z 28. februára 2005 (prvý napadnutý list) upresnila, že Fínska republika nemala legálne právo uzavrieť dohodu takej povahy, akou bola dohoda požadovaná fínskymi úradmi s ohľadom na povinnosti členských štátov v oblasti vlastných zdrojov Spoločenstiev, a že nemohla rokovať o špecifických podmienkach týkajúcich sa takej alebo onakej platby, okrem zvláštnych ťažkostí výpočtu, ktoré sa v prejednávanom prípade neuplatnili.

6. Generálny riaditeľ pre rozpočet… potvrdil fínskym úradom možnosť uskutočniť podmienenú platbu v zmysle judikatúry Súdneho dvora. Upresnil praktické podmienky, podľa ktorých možno k takejto platbe pristúpiť, ako aj dôsledky tejto platby s ohľadom na súdne konanie.

7. Listom z 18. marca 2005 Fínska republika pripomenula Komisii, že sporný bod v konaní o nesplnení povinnosti sa týkal otázky, či článok 296 ES umožňuje členskému štátu neposkytovať dôverné informácie týkajúce sa dovozu vojenského vybavenia a neodvádzať prislúchajúce clo a že výslovným cieľom podmienenej platby je prerušenie narastania úrokov z omeškania stanovených nariadením č. 1150/2000.

8. Fínske úrady okrem toho zdôraznili, že ich podmienená platba bola podriadená dvom podmienkam, jednak, že sa Komisia zaviaže predložiť vec Súdnemu dvoru, a jednak, že budú mať záruku týkajúcu sa možnosti vykonať túto platbu odchylne od riadneho konania, teda bez toho, aby boli povinné poskytnúť informácie, ktoré ohrozujú základné záujmy bezpečnosti členského štátu.

9. Komisia listom generálneho riaditeľa pre rozpočet z 25. apríla 2005 (druhý napadnutý list) znovu naznačila fínskym úradom, že nemohla vyjednať požadovanú dohodu a okrem toho potvrdila znenie svojho listu z 28. februára 2005.“

Žaloba na Súde prvého stupňa a napadnuté uznesenie

6 Návrhom zapísaným 11. mája 2005 podala fínska vláda žalobu, na základe ktorej bolo vydané napadnuté uznesenie.

7 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti a navrhla vyhlásiť žalobu za neprípustnú a subsidiárne ju zamietnuť vo veci samej.

8 Fínska republika navrhla, aby Súd prvého stupňa vyhlásil žalobu za prípustnú a aby zrušil rozhodnutie Komisie, ktoré bolo údajne obsiahnuté v liste z 28. februára 2005 a v liste z 25. apríla 2005 potvrdzujúcom predchádzajúci list (ďalej spoločne len „sporné listy“), ktorým Komisia odmietla začať rokovania s Fínskou republikou,

pokiaľ ide o podmienenú platbu retroaktívne vymáhaného cla, spolu s úrokmi z omeškania narastajúcimi až do zaplatenia uvedeného cla, ktoré Komisia od Fínskej republiky žiada v konaní o nesplnení povinnosti č. 2003/2180 podľa článku 226 ES.

9 Napadnutým uznesením vydaným podľa článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa tento súd odmietol žalobu ako neprípustnú bez otvorenia ústnej časti konania.

10 Súd prvého stupňa rozhodol, že sporné listy adresované Fínskej republike počas fázy pred začatím konania o nesplnení povinnosti neobsahujú žiadne rozhodnutie, ktoré by mohlo vyvolať právne záväzné účinky, ktorými môžu byť dotknuté záujmy tohto členského štátu.

11 Z bodu 32 napadnutého uznesenia vyplýva, že odmietnutie začať rokovania nepredstavuje rozhodnutie nepriaznivo zasahujúce členský štát. Začatie rokovaní, aké sú predmetom tohto sporu, za predpokladu, že Komisia mala právomoc so začatím súhlasiť, by sa nemohlo samo o sebe dotknúť právneho postavenia Fínskej republiky, samotné uzavretie dohody na základe tohto rokovania by prípadne mohlo mať takýto účinok, pokiaľ by sa ukázalo ako úspešné.

12 Súd prvého stupňa v bode 33 napadnutého uznesenia konštatoval, že v oblasti vlastných zdrojov Spoločenstiev ani ustanovenia nariadenia č. 1150/2000, ani judikatúra Súdneho dvora neudeľujú Komisii právomoc začať akékoľvek rokovania s členskými štátmi.

13 Pokiaľ ide o podmienenú platbu, Súd prvého stupňa pripomína v bode 34 napadnutého uznesenia, že podľa judikatúry Súdneho dvora „podmienený" charakter, ktorý platba môže mať, vychádza, navzdory platbe, z potvrdenia nezhody medzi členským štátom a Komisiou týkajúcej sa odôvodnenia dlhu požadovaného touto inštitúciou.

14 Ďalej v bodoch 35 a 36 tohto uznesenia konštatuje, že Komisia naopak tým, že neodmietla Fínskej republike podmienenú platbu cla, ktoré je predmetom konania o nesplnení povinnosti, uviedla možnosť ponúknutú fínskym úradom vykonať túto podmienenú platbu podľa judikatúry Súdneho dvora. Komisia uviedla, že stačí, aby fínske úrady vypočítali nezaplatené clo a poskytli zodpovedajúce sumy rovnajúce sa platbe istiny na jej účet vlastných zdrojov, na základe ktorých vypočíta úroky z omeškania od okamihu, keď predmetné clo malo byť poskytnuté (informácia poskytnutá členským štátom) a dňom, keď k platbe skutočne došlo. Nakoniec v prípade, ak by Fínska republika bola úspešná vo veci konania o nesplnení povinnosti, ktoré práve prebieha na Súdnom dvore, Komisia by vrátila podmienene zaplatené sumy.

15 V bodoch 37 až 40 napadnutého uznesenia Súd prvého stupňa odmieta obe „podmienky" uplatnené fínskou vládou na účely podmienenej platby, a to záväzok Komisie predložiť Súdnemu dvoru žalobu o nesplnenie povinnosti a oslobodenie od povinnosti poskytnúť dôverné informácie. Na jednej strane právo voľnej úvahy, ktorým disponuje Komisia, pokiaľ ide o vhodnosť predloženia takejto žaloby Súdnemu dvoru, vylučuje právo kohokoľvek vyžadovať, aby zaujala stanovisko v určitom zmysle. Na druhej strane Komisia nijak nevyžadovala pri podmienenej platbe oznámenie dôverných informácií, ktoré by mohli ohroziť základné záujmy bezpečnosti členského štátu.

16 Súd prvého stupňa dospel k záveru, že keďže za týchto podmienok nemajú sporné listy charakter rozhodnutia v zmysle článku 230 ES a nemôžu byť z tohto dôvodu predmetom návrhu smerujúceho k ich zrušeniu, žaloba o neplatnosť musí byť odmietnutá ako neprípustná.

Návrhy účastníkov konania

17 Fínska republika navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté uznesenie,

— vyhlásil žalobu podanú Fínskou republikou na základe článku 230 ES za prípustnú a

— vrátil vec Súdu prvého stupňa, aby rozhodol vo veci samej a aby tiež zaviazal Komisiu na náhradu trov konania vzniknutých v rámci odvolacieho konania.

18 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie ako zjavne nedôvodné,

— zaviazal Fínsku republiku na náhradu trov konania.

O odvolaní

19 Podľa článku 119 svojho rokovacieho poriadku, pokiaľ je odvolanie úplne alebo čiastočne zjavne neprípustné alebo zjavne nedôvodné, Súdny dvor môže odôvodneným uznesením kedykoľvek na základe správy sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta čiastočne alebo úplne odmietnuť odvolanie, bez otvorenia ústnej časti konania.

20 Na podporu svojich návrhov vedúcich k zrušeniu napadnutého uznesenia uplatňuje fínska vláda jediný odvolací dôvod rozdelený na štyri časti. Tento odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktoré spočíva v tom, že Súd prvého stupňa odmietol uznať, že sporné listy majú charakter rozhodnutia, ktoré môže byť predmetom žaloby na základe článku 230 ES.

21 Komisia poznamenáva, že keďže sú sporné listy iba obyčajnými oznamovacími listami, v ktorých je vysvetlený prístup Komisie v predmetnom prípade, podľa Komisie žiadnym z nich nie sú dotknuté záujmy Fínskej republiky ani sa nemení jej právne postavenie v porovnaní s postavením pred ich obdržaním. Komisia je v dôsledku toho názoru, že Súd prvého stupňa správne uplatnil právo Spoločenstva, keďže Fínska republika nepreukázala, že Súd prvého stupňa vykonal nesprávne právne posúdenie.

O druhej a tretej časti založenej na nesprávnom posúdení nedostatku právomoci Komisie a nezáväzného právneho účinku sporných listov

Tvrdenia fínskej vlády

22 Fínska vláda namieta proti zisteniu Súdu prvého stupňa v bodoch 28 až 36 napadnutého uznesenia, na jednej strane pokiaľ ide o nedostatok právomoci Komisie začať rokovania s členskými štátmi a na strane druhej, pokiaľ ide o neexistenciu nevyhnutnosti týchto rokovaní.

23 Domnieva sa, že možnosť podmienenej platby v rámci konania o nesplnení povinnosti nemôže byť posudzovaná na základe nariadenia č. 1150/2000, keďže toto nariadenie neobsahuje žiadne ustanovenie o postupoch týkajúcich sa platieb odlišných od platieb vzťahujúcich sa na vlastné zdroje poskytnutých Spoločenstvu.

24 Právo Spoločenstva nezaviedlo systém, v rámci ktorého by podmienená platba mohla byť vykonaná takým spôsobom, aby práva členského štátu boli zaručené. V tejto súvislosti fínska vláda konštatuje, že nie je jasne uvedený prostriedok, ktorým sa členský štát môže uistiť o tom, že Komisia predloží vec Súdnemu dvoru, akonáhle budú zaplatené prostriedky spolu s úrokmi z omeškania, ani akým spôsobom je vhodné postupovať, pokiaľ Komisia odmietne podať žalobu, pretože právo Spoločenstva nestanovuje záruku, že tento štát obdrží vrátenie svojej podmienenej platby.

25 Fínska vláda sa domnieva, najmä v rámci tretej časti odvolacieho dôvodu, že zistenia Súdu prvého stupňa v bodoch 35 a 36 napadnutého uznesenia a jeho záver v bode 42 tohto uznesenia, podľa ktorých sporné listy nevyvolávajú nijaký právne záväzný účinok z dôvodu, že Komisia neodmietla podmienenú platbu, sú nesprávne.

26 Za týchto podmienok sa fínska vláda domnieva, že členský štát musí mať možnosť dohodnúť si s Komisiou spôsoby podmienenej platby a považuje pre uskutočnenie tejto platby za nutné začať rokovania na účely uzavretia dohody týkajúcej sa tejto podmienenej platby. Toto vyplýva zároveň zo zásady lojálnej spolupráce zakotvenej v článku 10 ES a zo zásady právnej istoty.

Posúdenie Súdnym dvorom

27 Na úvod je dôležité konštatovať, že je potrebné sa zaoberať druhou a treťou časťou odvolacieho dôvodu spoločne. Na účely preukázania, že odmietnutie začať rokovania týkajúce sa podmienenej platby predstavuje akt napadnuteľný v zmysle článku 230 ES, sa tieto dve časti v podstate týkajú právomoci Komisie začať takéto rokovania a ich nevyhnutnosti.

28 V prvom rade je potrebné poznamenať, že vytýkaná skutočnosť týkajúca sa nerelevantnosti nariadenia č. 1150/2000 je irelevantná. Hoci je toto nariadenie relevantné v rozsahu, v akom smeruje k úprave režimu vlastných zdrojov Spoločenstiev, nestanovuje nijaké ustanovenie týkajúce sa takých rokovaní, ako sú rokovania požadované fínskou vládou. Z druhej vety odôvodnenia č. 20 nariadenia č. 1150/2000 vyplýva, že Komisia „by mala vykonávať svoje právomoci v súlade s týmto nariadením“.

29 Súd prvého stupňa správne konštatoval, že toto nariadenie neposkytuje Komisii právomoc začať akékoľvek rokovania s členskými štátmi.

30 V druhom rade je dôležité uviesť, že podľa ustálenej judikatúry, na ktorú sa Súd prvého stupňa odvoláva v bode 33 napadnutého uznesenia, existuje neoddeliteľná súvislosť medzi povinnosťou zistiť vlastné zdroje Spoločenstiev, povinnosťou pripísať tieto zdroje na účet Komisie v stanovených lehotách a napokon povinnosťou zaplatiť úroky z omeškania (pozri tiež rozsudok z 15. novembra 2005, Komisia/Dánsko, C-392/02, Zb. s. I-9811, bod 67). Neoddeliteľný charakter tejto súvislosti tiež neumožňuje Komisii začať oddelené rokovania o jednej z týchto zložiek.

31 V rovnakom duchu úvah Súdny dvor konštatoval, že úroky z omeškania podľa článku 11 nariadenia Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 z 29. mája 1989, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 88/376/EHS, Euratom týkajúce sa systému vlastných zdrojov Spoločenstiev [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 155, s. 1), ustanovenia prebratého nariadením č. 1150/2000 (pozri rozsudok z 12. júna 2003, Komisia/Taliansko, C-363/00, Zb. s. I-5767, bod 23), sú splatné bez ohľadu na dôvod omeškania, s ktorým boli pripísané na účet Komisie (pozri najmä rozsudky zo 16. mája 1991, Komisia/Holandsko, C-96/89, Zb. s. I-2461, bod 38; Komisia/Taliansko, už citovaný, bod 44, a zo 14. apríla 2005, Komisia/Holandsko, C-460/01, Zb. s. I-2613, bod 91).

32 Komisia teda mohla iba informovať fínsku vládu o skutočnosti, že podľa právnych predpisov Spoločenstva a judikatúry Súdneho dvora nemala právomoc rokovať o podmienkach a spôsoboch platby vlastných zdrojov. Z toho vyplýva, že spornými listami, ktoré sa ako čisto informatívne akty obmedzujú, pokiaľ ide o podmienenú platbu, na vysvetlenie právneho stavu, nemôžu byť dotknuté ani záujmy Fínskej republiky, ani zmenené jej právne postavenie v porovnaní s postavením pred obdržaním týchto listov.

33 Na účely žaloby o nesplnenie povinnosti je potrebné v dôsledku konania o nesplnení povinnosti uvedeného v bode 8 tohto uznesenia, ktorého súčasťou je otázka začatia rokovaní o podmienenej platbe, upresniť, že Komisia mala použiť právne pravidlá platné v okamihu oznámenia dvoch sporných listov (pozri v tejto súvislosti rozsudky z 1. júla 2004, Tsapalos a Diamantakis, C-361/02 a C-362/02, Zb. s. I-6405, bod 19, a z 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Zb. s. I-2263, bod 19). Toto posúdenie nemôže byť dotknuté rozsudkom Súdneho dvora ukončujúcim toto konanie o nesplnení povinnosti, ku ktorého vydaniu teda dôjde po oznámení týchto dvoch listov.

34 Fínska vláda tvrdí, že zásady lojálnej spolupráce a právnej istoty, vykladané vo vzájomnom spojení, vyžadujú od Komisie začať rokovania. Z toho podľa tejto vlády vyplýva, že odmietnutím začať takéto rokovania, obsiahnutým v sporných listoch, sú dotknuté záujmy Fínskej republiky v zmysle judikatúry Súdneho dvora (pozri rozsudky z 22. júna 2000, Holandsko/Komisia, C-147/96, Zb. s. I-4723, bod 25 a citovanú judikatúru, a z 9. decembra 2004, Komisia/Greencore, C-123/03 P, Zb. s. I-11647, bod 44). Toto tvrdenie však nemožno prijať.

35 Z judikatúry síce vyplýva, že Komisia nemôže odmietnuť členskému štátu výhodu podmienenej platby (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. mája 1991, Komisia/Holandsko, už citovaný, bod 17, a z 12. septembra 2000, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-359/97, Zb. s. I-6355, bod 31). Uznanie takejto výhody však podlieha pravidlám Spoločenstva, ktoré vymedzujú podmienenú platbu. Právo Spoločenstva nezaväzuje Komisiu uzavrieť s členským štátom dohodu, ktorá by potvrdzovala už existujúce povinnosti Spoločenstva v prospech členského štátu. Režim vlastných zdrojov bráni možnosti rokovať o podmienkach a spôsoboch platby. V tejto súvislosti Súdny dvor najmä zdôraznil dôležitosť rýchleho a efektívneho poskytnutia vlastných zdrojov Spoločenstva (rozsudok z 5. októbra 2006, Komisia/Belgicko, C-378/03, Zb. s. I-9805, bod 47 a citovaná judikatúra).

36 Z toho vyplýva, že zásady lojálnej spolupráce a právnej istoty nemôžu priznať Fínskej republike právo na to, aby na tento účel boli začaté rokovania.

37 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že druhá a tretia časť odvolacieho dôvodu sú irelevantné a že musia byť zamietnuté ako zjavne nedôvodné.

O prvej časti odvolacieho dôvodu založenom na nesprávnom posúdení odmietnutia rokovaní

Tvrdenia fínskej vlády

38 Fínska vláda sa domnieva, že posúdenie Súdu prvého stupňa v bode 32 napadnutého uznesenia, podľa ktorého odmietnutie začať rokovania nepredstavuje rozhodnutie nepriaznivo zasahujúce členský štát, je nesprávne. Iba uzavretie dohody na konci rokovaní by mohlo predstavovať takýto akt nepriaznivo zasahujúci členský štát.

39 Podľa tejto vlády totiž nemôže byť žiadna dohoda uzavretá na konci rokovaní, pokiaľ tieto rokovania neboli aspoň začaté. Komisia tým že odmietla začať rokovania, porušila článok 10 ES a zbavila Fínsku republiku možnosti uskutočniť podmienenú platbu v zmysle judikatúry Súdneho dvora (rozsudky zo 16. mája 1991, Komisia/Holandsko,

už citovaný, bod 17, a Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný, bod 31). Predmetné rozhodnutie teda nepriaznivo zasahuje Fínsku republiku.

Posúdenie Súdnym dvorom

40 Na úvod je potrebné pripomenúť, ako to urobil Súd prvého stupňa v bode 30 napadnutého uznesenia, že podľa ustálenej judikatúry akty alebo rozhodnutia, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 230 ES, môžu byť iba opatrenia so záväznými právnymi účinkami, ktoré môžu zasiahnuť do záujmov žalobcu tým, že podstatným spôsobom zmenia jeho právne postavenie (pozri rozsudky Holandsko/Komisia, už citovaný, bod 25, a Komisia/Greencore, už citovaný, bod 44).

41 Súd prvého stupňa sa nedopustil pochybenia, keď konštatoval, že odmietnutie začať rokovania, uvedené v sporných listoch, nepredstavuje rozhodnutie nepriaznivo zasahujúce členský štát. Ako to tvrdila fínska vláda, začatie rokovaní je istotne nevyhnutnou podmienkou na dosiahnutie prípadnej dohody. No vzhľadom na to, že takéto začatie nezaručuje, že rokovania povedú k nejakému výsledku, záujmy Fínskej republiky môžu byť dotknuté iba samotným výsledkom. Otázka výsledku nemôže vyvstať z dôvodu nedostatku právomoci Komisie jednak na uzavretie dohody vedúcej k takémuto výsledku, ako aj začať rokovania na tento účel.

42 Je potrebné konštatovať, že ani svojou prvou časťou odvolacieho dôvodu nie je Fínska republika schopná preukázať, že dva sporné listy predstavujú rozhodnutia v zmysle judikatúry Súdneho dvora. Táto časť je teda irelevantná a musí byť zamietnutá ako zjavne nedôvodná.

O štvrtej časti založenej na nesprávnej analýze dvoch podmienok podmienenej platby

Tvrdenia fínskej vlády

43 Fínska vláda kritizuje analýzu vykonanú Súdom prvého stupňa v bodoch 37 až 41 napadnutého uznesenia o dvoch podmienkach uplatnených Fínskou republikou na účely podmienenej platby, a to záväzok Komisie predložiť Súdnemu dvoru žalobu o nesplnenie povinnosti a oslobodenie od povinnosti, priznané tomuto členskému štátu, pokiaľ ide o poskytnutie dôverných informácií, ktoré by ohrozili základné záujmy bezpečnosti tohto štátu, teda podmienok, ktoré sa podľa Súdu prvého stupňa nehodia na uzavretie dohody.

Posúdenie Súdnym dvorom

44 Zistenia uskutočnené Súdom prvého stupňa v bodoch 39 a 40 napadnutého uznesenia správne poukazujú na to, že fínska vláda nemôže vyžadovať, aby sa predmetná platba uskutočnila za podmienky, že sa Komisia zaviaže predložiť vec Súdnemu dvoru a že platba sa uskutoční bez toho, aby Komisia požadovala informácie stanovené v článku 6 nariadenia č. 1150/2000.

45 Ani prípadná povinnosť Komisie predložiť Súdnemu dvoru žalobu o nesplnenie povinnosti, ani prípadná povinnosť nepožadovať údajne dôverné informácie stanovené nariadením č. 1150/2000 neobsahujú povinnosť rokovať o platbe podliehajúcej týmto podmienkam. Aj za predpokladu, že by Komisia musela tieto podmienky dodržať, nezaväzovali by ju, ako bolo pripomenuté v bode 35 predmetného uznesenia, aby začala požadované rokovania.

46 V dôsledku toho nemôžu byť spornými listami dotknuté záujmy Fínskej republiky tým, že Komisia odmietla rokovať o platbe s výhradou predloženia veci Súdnemu dvoru, ani tým, že odmietla akceptovať neoznámenie informácií stanovených nariadením č. 1150/2000, pretože tieto listy nemenia podstatným spôsobom právne postavenie Fínskej republiky. Nemôžu byť teda považované za rozhodnutie, ktoré môže byť predmetom žaloby o neplatnosť. Je teda správne, že Súd prvého stupňa uviedol v bode 37 napadnutého uznesenia, že žiadna z týchto „podmienok" sa nehodí na uzavretie dohody.

47 Vzhľadom na to je irelevantná aj štvrtá časť odvolacieho dôvodu a musí byť ako taká zamietnutá ako zjavne nedôvodná.

48 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že odvolací dôvod je vo všetkých svojich častiach zjavne nedôvodný.

O trovách

49 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať Fínsku republiku na náhradu trov konania a Fínska republika nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) nariadil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Fínska republika je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy